

Ryū Murakami

Tokyo Decadence

Traducere din limba japoneză
de Roman Pașca

POLIROM
2024

Cuprins

De câte ori stau la bar și beau, îmi dau seama ce sacră e meseria de barman.....	5
Sînt romancier.....	24
Totul a-nceput acum vreun an jumate	41
„De câte ori îți citesc confesiunea, îmi sare în ochi ceva ce nu-nțeleg: de ce n-ai omorît-o pe femeia aia?“	58
Topaz	73
Cîntec de leagăn.....	84
Lanterna	96
<i>The Last Picture Show</i>	122
<i>The Wild Angels</i>	136
<i>La dolce vita</i>	150
Lebedele	165
<i>Historia de un amor</i>	179
<i>Se fué</i>	201
<i>All of Me</i>	225
La aeroport	248

La început, Kiyomi mă luase tare, apoi, văzînd c-o ignor, a început să vorbească de parcă mi-ar fi dat sfaturi, iar acum mă imploră s-o ascult.

De ce nu ești atentă la ce-ți spun?

— Aproape orice e posibil dacă ești dispusă să faci un efort. Visurile există tocmai pentru a fi împlinite.

Încerc să fiu atentă la ce spune Kiyomi, dar tipul turuie întruna și începe să mi se urce vinul la cap și, oricum, dacă nu întretin dialogul cu Kiyomi, mi-e greu să înțeleg ce vrea să-mi transmită.

— De fapt, tocmai asta mi se pare interesant la tine. Ai renunțat la visurile tale fără să le dai nici măcar o șansă pentru că nu ai deloc încredere în tine. Ți se pare că ești urîtă, dar nu-i deloc adevărat. Ești chiar drăguță, dar probabil prea obtuză ca să-ți dai seama de asta. În ziua de azi, lumea are impresia că orice femeie care se îmbracă bine și știe să se machieze e atrăgătoare. Dar frumusețea adevărată e mai mult de-atît. Ești frumoasă în felul tău unic, dar te temi de ceva și pari convinsă că Kiyomi există cu adevărat. Nu există. Ai văzut filmul *The Shining*?

Încerc s-o ascult pe Kiyomi din cauza anumitor lucruri care s-au întîmplat cînd m-a mai cicălit în halul ăsta. Prima dată a fost cînd trebuia să folosesc un aparat de electromasaj facial la salonul de înfrumusețare unde m-am angajat după liceu, iar Kiyomi m-a implorat să nu-l ating, așa că n-am pus mîna pe el, deși lucram de probă, și managerul s-a infuriat. Dar s-a dovedit că aparatul era un model contrafăcut pe care îl cumpăraseră de la un străin oarecare, și cîteva zile mai tîrziu s-a electrocutat o clientă și-au fost nevoiți să cheme salvarea. A doua oară s-a întîmplat într-un vis în care eu și Kiyomi ne plimbam de mîna undeva prin America de Sud și mi-a spus că Mikiko, prietena mea cea

mai bună din gimnaziu, se îmbolnăvise, iar când am sunat acasă la Mikiko a doua zi, am aflat că făcuse nu știu ce inflamație la creier, așa că m-am dus repede s-o văd, și în trenul spre casă Kiyomi mi-a spus că Mikiko o să moară pe 5 mai, de Ziua Copiilor, și-am izbucnit în plîns, iar Mikiko a murit într-adevăr de Ziua Copiilor.

— Nu l-ai văzut? E un băiat în film care spune că mai trăiește ceva în capul lui. Dar chestia-i că băiatul e de fapt clarvăzător, ceea ce îl îngrozește, așa că-și imaginează capacitățile de medium ca fiind o persoană diferită. Și vorbește cu persoana respectivă, cum faci și tu. Nu spun că și tu ești în exact aceeași situație, dar există un factor comun: frica. Și tu te temi de ceva. Prin munca mea, intru în contact cu o mulțime de sportivi și pot să-ți spun că cei mai buni din orice sport au în anturajul lor și cel puțin un psihoterapeut sau un psiholog. În felul ăsta, am aflat multe lucruri, în sensul științific sau poate mai bine zis filozofic, despre presiune, temeri, nesiguranțe și-așa mai departe. Să luăm de pildă jucătorii care nu se ridică la înălțimea așteptărilor în meciurile cu adevărat importante. Știi că se spune c-ar fi propriii lor dușmani. Ei bine, chestia asta e adevărată. Dacă un jucător profesionist de golf pierde după ce a cîștigat un avans considerabil și ratează un trofeu, poate ajunge să se simtă un ratat în toate aspectele vieții lui. Asta face frica din om. Începi să te obișnuiești cu eșecul. Începi s-auzi o voce firavă, vocea resemnării, care-ți spune că nu e nevoie să cîștigi, că dacă nu dai tot ce poți, atunci înfrîngerea n-o să doară chiar atît de mult, pentru că de fapt nu pierzi tu cel adevărat. Cazul tău mi se pare un exemplu foarte bun pentru situația asta. Ai visuri, ai și puterea de a le îndeplini, însă nu suporti gîndul că s-ar putea să nu se îndeplinească niciodată. Așa că, pentru a te proteja, ai

creat o persoană imaginară moartă, care-a reușit să facă lucrurile pe care ai fi vrut de fapt să le faci tu. Asta e Kiyomi a ta. Mi-am dat seama de cînd ne-am întîlnit. Înțelegi ce spun? Kiyomi ești *tu*, iar asta înseamnă că și tu poți deveni Kiyomi. Ai visurile astea de multă vreme. Doar că gîndul de-a te zbate pentru împlinirea lor și de a da greș te înspăimîntă. Să știi că n-are de ce să-ți fie rușine. Toți ne temem de ceva. Dar ce mi se pare surprinzător e cît de concret e visul tău. Și cînd spun „visul tău“, mă refer, evident, la Kiyomi. Știi, era un avocat într-un serial vechi de la TV care-a spus la un moment dat ceva ce m-a impresionat. „Dacă nu știi ce vrei, n-o să găsești niciodată.“ Foarte bine spus, nu? Încerc să nu uit niciodată cuvintele astea. Cît despre tine, adevăratele tale speranțe și visuri sînt foarte clare. Știi cine e Kiyomi pînă la ultimul detaliu, ceea ce înseamnă că știi foarte bine ce vrei. Iar asta-i bine. Însă greșești profund cînd îi cedezi ei toate visurile tale. Ascultă-mă, eu pot să te-ajut. Pot să te-ajut să-ți recuperezi visurile și să le îplinești tu însăși.

Nu înțeleg o iotă din ce îndrugă acolo, lui Kiyomi nu-i tace gura tot timpul ăsta, iar eu continui să beau din vinul bun, violaceu, pînă cînd încep să mă doară fruntea și vîrfurile degetelor, și-mi vine chef să mi-o trag cu cineva, și-mi trece prin gînd să mă duc la birou și să-i rog să-mi facă lipeala cu un client, dar tocmai atunci nutriționistul mă invită să mai bem un pahar la el acasă. Kiyomi îmi tot repetă să nu mă duc, dar n-o ascult, și tipul mă conduce într-un bloc de șase etaje de lîngă un cimitir, cred că pe undeva prin Aoyama.

Apartamentul e o singură cameră imensă, de vreo zece ori mai mare decît a mea, parcă decupată dintr-o revistă lucioasă de *lifestyle*, cu un televizor uriaș, bar și o canapea

cu tapițeria satinată, iar tipul pune un LaserDisc cu un film vechi în care joacă o actriță pe nume Audrey Hepburn.

Te implor să pleci imediat de-aici. Dacă nu pleci, măcar sună pe cineva și spune-i unde ești. Nu contează pe cine. Sună la birou sau la barul ăla de lângă casa ta, sună pe oricine.

— Ă, pot să dau un telefon?

Tocmai pregătește niște gheață și scoate sticle cu băutură și chestii și se întoarce spre mine cu o expresie încruntată.

— Scuze, dar aștept un apel important. Sper că nu te deranjează să-l lași pe mai târziu.

Kiyomi strigă *Trebuie să suni imediat!*, dar o ignor și mă gândesc la unul dintre chelnerii de la restaurantul italianesc.

— Pe cine voiai să suni?

— La birou, răspund scurt, dar presupun că știe despre ce fel de birou e vorba fără să-i mai explic.

— Chiar voiam să discut cu tine despre asta, îmi spune în timp ce toarnă un coniac din care-am mai băut o singură dată în viață într-un pahar imens cît un bol pentru peștitori. Eu sînt... cum să mă exprim? Eu sînt altfel decît majoritatea bărbaților. Pînă și tu te-ai prins de asta, nu?

Kiyomi încearcă să mă forțeze să-i răspund, începe să plîngă și să vorbească despre prima noastră întîlnire, dar eu gîlgîi cu sete coniacul puternic mirositor exact cum am făcut și cu vinul, și nu știu din ce motiv, poate pentru că de obicei oamenii nu se deranjează să stea de vorbă cu mine, începe să mi se pară că tipul ăsta e chiar de treabă. Însă Kiyomi nu se îmbată niciodată cu mine.

Ce mă fac eu dacă ți se întîmplă ceva? Ești singura care mă acceptă, singura care nu e nici alcoolică, nici debilă mintal, nici copil, nici fără casă, și care vorbește japoneză. Știu engleză, înțeleg un pic de franceză și spaniolă și știu să citesc în germană, dar asta nu m-ajută. Am stat odată într-un

străin o vreme, ți-am mai povestit, ții minte? Elvețianul ăla masochist. Nu se deda la perversiuni decît de vreo două, trei ori pe lună, deci nu mă deranja prea tare, și din multe puncte de vedere era ideal pentru mine – era șeful unei companii de design interior, avea case de vacanță la Monaco și la Chamonix, colecționa litografii de Klimt, mă plăcea și el și ne simțeam foarte legați unul de celălalt –, însă nu înțelegea japoneză. Habar n-ai cît de greu poate fi. Eram complet epuizată. Așa că tu ești tot ce mi-a mai rămas.

— Sînt altfel pentru că sînt mînat de pasiune.

Mă gîndesc la chelnerul înalt de la restaurantul italianesc, se învîrte lumea cu mine cînd închid ochii și nu vreau decît să mă fută un trup bine făcut de bărbat.

— M-am specializat și în nutriție, care se ocupă cu fiziologia, și în psihologie, care se ocupă cu conștiința, și-am studiat și relația dintre ele. Și asta-mi dă un statut aparte. În mod normal, sau, mai precis, pe vremuri, dacă mi-aș fi făcut griji pentru tine, ți-aș fi spus că din rațiuni morale ar trebui să rupi orice legătură cu biroul ăla al tău, despre care presupun că-i de fapt un serviciu de escorte. Numai că, deși mă interesează soarta ta și-mi fac griji pentru tine, știu foarte bine că sînt multe lucruri pe lumea asta pe care moralitatea nu le poate îndrepta. Adevărul e că de fapt foarte puține probleme pe lume se pot rezolva pe căi morale. Cei care pretind că-ți vor binele încearcă să te oprească să faci lucruri „rele“ cerîndu-ți să te gîndești la ce-ar spune părinții tăi sau la ce-ar crede oamenii, dar asta nu ajută pe nimeni absolut deloc. Da' hai să ne gîndim la cazul tău. Într-un fel, e inevitabil să lucrezi ca escortă din cauza vinovăției pe care-o simți pentru c-ai creat-o pe prietena ta imaginară Kiyomi. Vrei să extirpi vinovăția aia – „să extirpi“ înseamnă să smulgi din rădăcini sau să

elimini ceva – și, inconștient, ai hotărât că trebuie să te pedepsești singură. Nu cred neapărat c-ar trebui să renunți la meseria de escortă – la urma urmei, să-ți vinzi trupul ar putea fi singura cale să te desprinzi de Kiyomi și să-ți recuperezi adevăratul eu –, dar nu trebuie să te învârti în continuare în același anturaj.

Canapeaua nu e foarte comodă și capul mi se apleacă încet înainte, pînă cînd bărbia îmi ajunge în piept, și pe neașteptate vomit niște resturi de mîncare italienească, două midii mici, cenușii și cleioase, care rămîn lipite pe costumul pe care mi l-a cumpărat mama fără să-i spună tatei.

— Ei, dă-o dracului! exclamă bărbatul și mă conduce la baie, dar nu-mi mai vine să vomit și doar îmi odihnesc capul pe colacul toaletei și mă fură somnul, și-apoi aud vag, undeva departe, țîrîitul telefonului.

Hai, dormi liniștită, o să-ți povestesc eu ce se întîmplă, îmi spune Kiyomi, încă plîngînd.

Și asta fac.

Ușa toaletei e deschisă și prin ea se vede cam jumătate din living, unde nutriționistul e împreună cu alți trei bărbați și o femeie care poartă o mască de chirurg pe față și are un pardesiu mare pe umeri.

Unul dintre bărbați e un moșneag mărunțel cu părul alb, care mi se pare vag cunoscut, iar ceilalți doi arată ca niște oameni de afaceri tipici. Cînd îi scot masca femeii, fața ei e foarte caraghioasă pentru că are un soi de clește de rufe peste gură, niște stîngii subțiri care-i prind strîns buzele și limba, iar saliva începe să i se scurgă pînă jos pe podea.

— Unde-ai găsit-o? întreabă nutriționistul.

— Într-o mică stațiune cu ape termale de pe lîngă Nara, răspunde unul dintre oamenii de afaceri.